

**[Aksel Larsen.]**

over, at Rusland måtte stole på sig selv og i en krise ikke kunne vente samarbejde med Paris og London.“

Og Blædel slutter:

„I denne krigs diplomatiske forhistorie er vestmagtpolitikken overfor Rusland et af de jammerligste kapitler.“

(*Qvist Hansen*: Det var derfor, de kyssede på kinden på banegården!). Dumme afbrydelser svarer jeg ikke på.

Jeg vil iøvrigt sige om den politik, man her vil videreføre, at man kan komme med så mange forklaringer, man vil, men man ved, at den er fordømt af det danske folk, af dets overvældende flertal. Ja, nu kommer forsvarsministeren og serverer den historie, som vi også har fået serveret i 1943, om, at et valg har afgjort sagen og vist befolkningens stilling. Jeg anbefaler forsvarsministeren at finde sit eget partis valgmanifest frem, selvom han måske helst vil glemme det. Der står udtrykkeligt i venstres valgmanifest fra før den 5. september, at på valgdagen den 5. september skulle vælgerne tage stilling til valgets hovedspørgsmål, som var den økonomiske politik. Det var det, man fra de atlantiske partier gjorde til valgets hovedspørgsmål, og aldeles ikke Atlantpolitikken. Hvis man var så sikker på, at man havde folkets flertal med sig, havde man taget folkeafstemningen om Atlantpagten i sin tid, og hvis man er så sikker på det i dag, tager man folkeafstemningen nu. Siger man nej til den, demonstrerer man, at man er klar over, at folket er imod denne politik — og man er jo klar over det; man har jo fået beviserne. Er ungdommen særlig glad for de forlængede indkaldelser? Det ved man den ikke er. Og hvordan med hjemmeværnet, som skulle have 100 000 deltagere med udelukkelse af alle kommunister? Nu påstår man, at man er kommet op på 30 000 (*Qvist Hansen*: Det er nok løgn!). Ja, det er det nok. Jeg vil antage, at hvis der er 20 000 aktive, er det højen.

Under udfoldelse af en voldsom kampagne søger man at skaffe folk til civilforsvaret. Nu påstår man, at man er nået op på 12 000 i hovedstadsområdet. Jeg gad vide, hvor mange af dem der er brugbare, når det kommer til stykket. Jubelen over de 80-årige og over, at Ib Schønberg har meldt sig, tyder ikke på, at det er lutter brugbare folk, der er mødt. Al den slags viser, at folket er modstander af det, og det viser også henvendelsen til rigsdagen fra de 667 tidligere politiske fanger. Man siger, at der var mange tusinde politiske fanger, og at 667 er

ikke mange. Ja, men man skal huske på, at henvendelsen var udsendt til ca. 1 900, som initiativtagerne mente at have adresser på. 300 breve kom retur, fordi adressen var forkert. Hele pressen undtagen „Land og Folk“ har udfoldet en voldsom kampagne for at få folk til at lade være at skrive under og gjort opmærksom på, at hver den, der skriver under på en adresse mod Tysklands genoprustning, er kommunist og landsforræder og vil blive vurderet som sådan. I den forbindelse vil jeg sige, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen skal ikke beklage sig over, at man drager paralleller, for det er nu engang sådan, at enhver, som ikke vil gå ind for krig og alliance og Atlantpolitik, bliver stemplet som kommunist. Når under disse forhold 667 tidligere politiske fanger med den korte frist, der var levnet, 4 dage, sender deres bekræftende svar ind, viser det, hvordan stemningen er. Der kan ikke være tvivl om, hvor det danske folk står, heller ikke om, hvor Danmarks interesser er, og jeg anbefaler endnu de ærede medlemmer at tænke sig om både en, to og tre gange, før de stemmer for det forslag, der her ligger til behandling i rigsdagen, og før de stemmer for Tysklands genoprustning.

**Bertel Dahlgaard:** Jeg vil gerne sige i anledning af den tale, det ærede medlem fru Bodil Koch holdt, at jeg er glad for, at en sådan tale kunne holdes af et medlem af socialdemokratiet. Jeg tror, det er meget lykkeligt, at den blev holdt, det var ikke østlig propaganda, og det var ikke vestlig propaganda, det var, som man pludselig et øjeblik kunne ånde udenfor den propaganda-psykose, som efterhånden forsimples og forgrover argumenter og agitation også herhjemme, og som gør, at færre og færre efterhånden bestræber sig for at se bag om disse ord, der fyger os om ørerne.

Jeg har bedt om ordet, fordi jeg gerne ville gøre endnu en bemærkning til den højtærede forsvarsminister. Jeg vil sige til forsvarsministeren, at jeg ikke kan tro, han kan være blind for, at den diskussion, der har været ført her i landet i de sidste to—tre år om muligheden for at skabe mere stabile politiske forhold, i høj grad har været ført — ikke mindst understøttet af den nuværende højtærede finansminister. — udfra den tankegang, at det skulle være muligt efterhånden at skabe fælles samarbejde indenfor en flerpartiregering, men samtidig anerkendende en fri stilling for de deltagende partier på enkelte områder, ja, at man endogså skulle kunne tænke sig, at